

mijmering

radio

Ik luister op zaterdagochtend graag naar de Tros Nieuwsshow. Die heet tegenwoordig Max Nieuws Weekend, want van omroep veranderd, maar met die naam kan ik maar geen voeling krijgen. Het programma wordt sinds jaar en dag gepresenteerd door Mieke van der Weij en Peter de Bie, een gouden duo dat, aangevuld met zinnige gasten, twee en een half uur informatieve, levendige en gevarieerde radio biedt.

Ik vind radio prettiger dan tv. Véél prettiger zelfs. Waar op tv het uiterlijk de grootste rol speelt en emo aan de orde van de dag is, draait het bij radio om de inhoud. Waar op tv iedereen z'n best lijkt te doen om zo aantrekkelijk mogelijk - nou ja, wat heet, smaken verschillen - over te komen, kunnen radiomensen met hun spijkerbroek op half elf interessante programma's maken die ergens over gaan. In dit laatste is trouwens ook de klad aan het komen, radioprogramma's zijn tegenwoordig ook live te bekijken. Ik zou het niet willen als ik radiovrouw was. Want wég is de intimiteit, de beslotenheid en de veiligheid van de studio waarin je jezelf kunt zijn, eens een keer aan je neus kunt pulken als dat nodig is en je je schoenen kunt uitschoppen als je daar zin in hebt. En vooral niet hoeft te concurreren met leukdoenerige bn-ers, waarvan negentig procent niets te vertellen heeft en er alleen zit om de meute te amuseren. Vanochtend ging het in de Tros Nieuwsshow onder meer over IS en de genocide op de Yezidi. Wat een ellendig verhaal. En omdat het radio was stond niets mijn verbeeldingskracht en mijn plaatsvervangende schaamte in de weg, hoefde ik mij aan niemand te toetsen en kreeg ik niet ongevraagd vijftientig meningen over me heen, kon ik het op mijn manier door me heen laten gaan.

Bij radio leidt niets af, ik maak mijn eigen beeld bij wat ik hoor en mijn geest filtert wat ik wel en niet aankan.

Radio doseert zichzelf. Tv overvoert, en niet zo'n beetje.